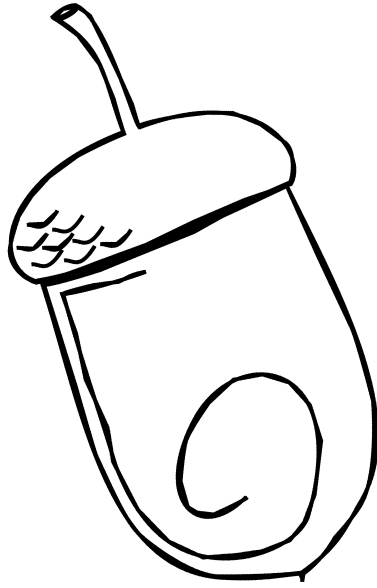
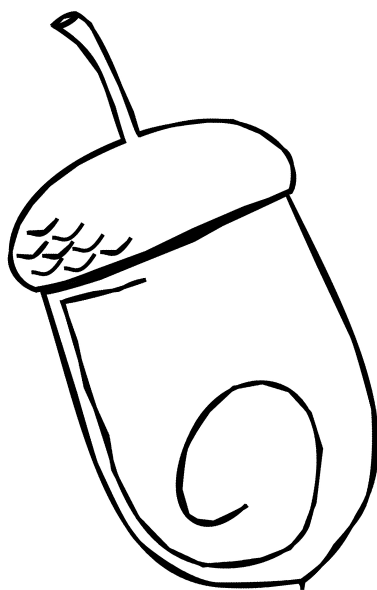

JOPPE

HET ELFDE RIJK

MARCEL VAN SCHAIK

JOPPE

HET ELFDE RIJK

Auteur: Marcel van Schaik

Illustraties: Pieter de Jong

ISBN: 9789402152692

© Marcel van Schaik, 2016

- 1 Samara en Sven
 - 2 De dagdromer van Bokkelswald
 - 3 Maandauw
 - 4 Harm
 - 5 Welkom in het Elfde Rijk
 - 6 Nachtlicht
 - 7 Ondergronds
 - 8 Het hart van de rode lelie
 - 9 Heer Elder
 - 10 Harm en de vos
 - 11 De oude beuk
 - 12 Het moeras van Veelvraat
 - 13 De fantastische draak
 - 14 Een waanzinnig gevecht
 - 15 De vloek van Valeriana
 - 16 De fantastische fantast
 - 17 Het grenzeloze afscheid
 - 18 Epiloog
- De onmogelijke keuze

Voor pieter
Dromen komen uit ...

Samara & Sven

De maan stond hoog aan de hemel te schitteren in een deken van aardezwarte leegte en fonkelende sterren.

Midden in de nacht was het altijd stil in het dorpje Bokkelswald. Het enige wat je hoorde als je heel goed luisterde was de wind die over de velden en weilanden zachtjes het gras heen en weer bewoog, de koeien in de stallen of de schapen in de velden, maar over het algemeen was er rust en stilte in het holst van de nacht. Deze nacht was het echter minder stil dan normaal.

Er liepen mensen af en aan over het erf van de boerderij. Een vrouw liep met een volle emmer haastig van de schuur naar het verlichte huis. De inhoud van de emmer was blijkbaar behoorlijk warm, kleine stoomwolkjes die probeerden te ontsnappen in de wind schoten langs haar hand omhoog. Terwijl de vrouw naar binnen liep stormde er een jongeman met een pet naar buiten. Zijn houten klompen kletsten heftig over het modderige erf. Hij sprong de stal in die aan de overkant van het huis stond en leek daar iets te zoeken. Je kon hem horen schuifelen door het hooi en van de ene kant naar de andere lopen. De koeien werden er onrustig van en begonnen zachtjes te loeien. Al snel verscheen hij weer met een baal stro onder zijn arm, en verdween het huis in.

Boven de voordeur was het druk achter het verlichte raam. Er liep een jongeman onrustig te ijsberen en werd af en toe afgewisseld door een man met een aanzienlijke snor die continu op zijn zakhorloge aan het kijken was.

De stilte in Bokkelswald werd ineens verstoord door het geluid van een huilende baby.

Het huilen vulde niet alleen het erf, maar ook het weiland en de velden eromheen. Niet lang daarna was er weer rust op de boerderij van Boer Breeveld.

De man met de grote snor verdween stapvoets van het erf, gevolgd door de vrouw die de emmer had gedragen.

De jongeman met de pet kwam ook naar buiten en stak een dikke sigaar op die hij uit zijn binnenzak haalde. Een grote vlam verlichtte zijn gezicht. Een smalle kaak en een kleine jongenssnor staken af tegen het licht van de lucifer. Hij glimlachte breed, liep het erf over en opende de deur van een klein huisje net naast de stallen. Daar woonde hij blijkbaar, want door het licht wat nu uit de kamer kwam kon je een kleine maar gezellige ruimte ontdekken. Stalknecht Jaap was zichtbaar opgelucht, maar ook blij.

Mevrouw Breeveld had een dochter op de wereld gezet en dat was natuurlijk prachtig nieuws. Zijn jas gooide hij in de hoek van de kamer en plofte met een diepe zucht in zijn luie stoel. De nacht was al een eind op weg en Jaap begon langzaam weg te zakken in een korte maar heftige droom over knalblauwe koeien die chocolademelk produceerden.

De nieuwe baby kreeg de naam Samara en groeide snel op in een vlotte jongedame die van hard werken hield. Ze hielp graag mee op de boerderij. Samen met Jaap was ze meestal als eerste op om de koeien te controleren. Haar vader had ongeveer tweehonderd koeien en het was een hele klus om ze allemaal tevreden te houden. De stallen werden uitgemest, er moest nieuw hooi op de vloeren en alle tweehonderd koeien werden natuurlijk iedere dag gevoederd en minimaal twee keer per dag gelucht in het weiland. En als dit allemaal gedaan was, begon het de volgende ochtend weer opnieuw.

Omdat het zoveel werk was kwamen er veel hulptroepen op de boerderij langs. Jaap de stalknecht was er natuurlijk altijd omdat hij op de boerderij woonde, maar verder kwamen er ook nog jonge mannen uit het dorp helpen met het mesten, voeden en melken. Het erf werd schoongespoeld, de hekken werden gecontroleerd en alle handelaren die voorbij kwamen werden te woord gestaan. Al deed Samara's vader dit liever zelf.

Het was een groot en druk bedrijf maar Samara vond het prachtig.

Ze was nu 16 en ook vandaag werd een drukke dag. Voordat ze naar school ging moest ze nog wat klussen doen van haar moeder. Ze had haar blonde krullen in een staart gedaan en was zonder zich te wassen begonnen aan haar klusjes.

Eerst moest er een kalfje in de stal met de hand worden gevoerd. De moeder was overleden tijdens de geboorte en daarom kreeg ze dagelijks meerdere flessen koemelk.

Omdat ze al behoorlijk gegroeid was bleek het nog een aardige klus om de melk te geven. Het kalfje was vreselijk ongeduldig en zeer beweeglijk. Na de eerste fles melk was er dan ook niets meer over van haar schone jurk.

Gelukkig was dat iets wat Samara niet zo bezighield, of haar kleding schoon en mooi was, het moest vooral praktisch zijn. Zo was het overal in Bokkelswald, iedereen werkte hard en lette niet op hoe je eruitzag.

Het was inmiddels tijd voor de tweede klus, het afval aan de weg zetten. Ze liep terug de boerderij in en pakte de emmer met afval die behoorlijk zwaar was. De emmer stonk naar alles wat je niet wilde weten en Samara trok een vies gezicht.

Terwijl ze naar het hek liep wreef de wind even over haar rode wangen. Het was niet koud, maar toch kon je merken dat meneer winter in aantocht was. Ze liep met stevige pas naar het hek waar ze de emmer moest neerzetten. Achter het hek van de boerderij lag een lang pad met daaraan verschillende boerderijen. Normaal was dit een bedrijvig pad maar vandaag bleek het rustig. Er was niemand te bekennen viel haar op. Ze plaatste de vieze emmer achter het hek en wilde weglopen. 'Hallo.'

Samara keek verbaasd om toen ze een jongensachtige stem hoorde. Het pad voor de boerderij was volledig verlaten toen ze aan kwam lopen, waar kwam die stem dan vandaan?

Voor haar stond een jongeman die uit het niets leek te zijn gekomen.

‘Uhm, hoi, wat kan ik voor je doen?’ Antwoorde ze beduusd.

‘Ik vragen kom of werk is op deze boerderij.’

Zijn stem was gewapend met een behoorlijke lading zelfvertrouwen en een vreemd accent.

‘Jeetje, tja, dat moet je aan mijn vader vragen denk ik. Ik ga daar niet over. Als je met me meeloopt kan ik je wel aan hem voorstellen.’

Samara nam de jongeman eens goed in zich op.

Hij droeg kapotte kleding en kon niet veel ouder zijn dan zij zelf. Zijn halflange blonde haren en een gezicht vol sproeten gaven hem een jongensachtig maar lief uiterlijk.

Het enige wat hij bij zich had was een juten zak die hij over zijn schouder droeg met de letters OSLO erop gedrukt. Ze zochten samen haar vader op en deze nam de jongeman mee de stal in voor een ‘goed gesprek.’

Samara ging haar klussen afmaken en daarna rechtstreeks door naar school.

Toen ze na een lange dag weer op de boerderij kwam stond de onbekende blonde jongeman het erf te vegen.

‘Dus ik neem aan dat je bent aangenomen,’ vroeg Samara enigszins opgetogen.

‘Ja, ik blijven mag en werk voor mijn gelden.’

Samara lachte.

‘Waar kom je vandaan trouwens, je spreekt met een vreemd accent.’

‘Ik zalle mij goed voorstellen mooie meisje, ikke ben Sven Olaf Johansson en ik komt uit Noorwegen, maar nu al één jaar in Nederlanden.’ Hij oogde trots en zijn borst stak hij dan ook stevig naar voren.

‘Nou, welkom op boerderij Breeveld Sven, ik ben Samara en we zullen elkaar vaak genoeg tegen komen hier.’

Samara liep naar het huis en keek nog even achterom.

Ze glimlachte naar hem en ging naar binnen.

Er was inmiddels 4 jaar voorbijgegaan op de boerderij. Jaap was inmiddels vertrokken en Sven was daardoor de nieuwe stalknecht.

Zijn Nederlands was nu uitmuntend, mede door dagelijkse bijlessen van Samara. Ze hadden al een jaartje verkering, maar dat hielden ze voor zichzelf omdat Sven niet wilde dat haar vader het wist. Hij had groot respect voor hem en wilde dit niet beschadigen. Stel je voor dat hij haar vader zou teleurstellen. Sven was altijd een harde werker geweest en de boerderij was helemaal opgebloeid door zijn vrolijke instelling en handige handen.

Alleen afgelopen maand was de vader van Samara plotseling overleden. Het verdriet was groot en ze hadden samen besloten om hun liefde nu toch maar kenbaar te maken aan haar moeder. Zij had er totaal geen moeite mee en verwelkomde Sven in de familie. Het werd echter snel duidelijk dat Samara's moeder de boerderij niet aankon in haar eentje.

Het werk, en vooral de zakelijke kant van het bedrijf waren niet haar sterke punten.

Sven en Samara hadden het er al vaak over gehad en deden een voorstel. Zij namen de boerderij over met alles wat daar aan vast zat en haar moeder kon dan in het grote huis blijven wonen. Samara en Sven zouden dan in het kleine huisje naast de stallen gaan wonen.

Na een fantastische trouwerij en een heerlijke tijd samen werkend op de boerderij was Samara zwanger van haar eerste kind.

Hun geluk kon niet op, echter had Samara het idee dat Sven er moeite mee had dat ze zwanger was. Vanaf het moment dat ze het hem vertelde was er een stukje angst in zijn ogen te herkennen. Sven leek zich zelfs wat terug te trekken van Samara. Hij was minder vrolijk en vaak alleen aan het werk tot laat in de nacht.

Toen ook haar moeder stierf net voor de geboorte van haar kind had Samara het gevoel er alleen voor te staan.

Sven was nog altijd op zichzelf gericht, angstig, veel afwezig en nukkig. Een gesprek hierover was bijna onmogelijk geweest. Het enige wat hij altijd zei was: 'Ik wil niet dat de baby op mij lijkt.' Maar wat hij hier mee bedoelde was Samara onduidelijk en Sven wilde het er niet meer over hebben. Ze waren uit elkaar gegroeid zonder dat Samara wist waarom.

Het was een stille kille nacht in Bokkelswald en ook op de boerderij. De wind danste zachtjes over het erf en het raam boven de deur was nog verlicht.

Sven zat op het trapje bij de deur naar de grond te staren terwijl er een man boven achter het raam heen en weer liep.

Voor Sven was dit zeker geen rustige nacht omdat al zijn angsten zich een weg naar boven vochten, een weg naar zijn tranen. Hij zakte met zijn hoofd tussen zijn knieën, 'hjelpe oss, 'zei hij zacht in een onbekende taal. 'Hjelpe oss.'

Plotseling was daar een klein en helder geluid van een huilende baby. Sven keek op met de tranen in zijn ogen en sloeg zijn handen voor zijn mond.

'Nee, dit mag niet gebeuren,' was het enige wat hij kon uitbrengen. Hij stond op, keek omhoog naar het raam waar het nu stil was en deed een stap achteruit.

En nog één, en nog één, en zo stapte hij steeds verder weg van het huis. Voor hij het wist was hij bij het hek aangekomen waar hij Samara voor het eerst had ontmoet.

Sven twijfelde maar had het gevoel dat hij hier niet kon blijven, hij wilde het wel, maar kon het gewoonweg niet, niet na alles wat hij had meegemaakt.

Hij stond inmiddels voorbij het hek en was intens verdrietig omdat hij nog altijd smoorverliefd was op Samara maar dat kon hij niet meer kenbaar maken.

De komst van de baby had boze dromen wakker geschud.

Hij had angst, angst voor het kind, voor Samara en voor de veiligheid van zichzelf.

Het was beter als hij verdween en hen hier in alle rust en veiligheid te laten leven. Zijn wereld was niet geschikt voor kinderen. Laat staan een baby.

Hij was zijn wereld lang geleden ontvlucht maar het had hem weer gevonden, daar twijfelde hij niet aan. De baby zou honderd procent zeker zijn genen krijgen.

Zijn gevaarlijke, onvoorspelbare genen en alles wat daarbij hoorde. Nee. Het was Sven ineens heel helder nu!

Hij keek nog eenmaal om, blies een handkus in de wind naar het huis en verdween in de nacht. Het enige wat overbleef rond de velden in Bokkelswald was een zacht gehuil.

Samara is er nooit achter gekomen waarom Sven ineens verdween. Ze heeft hem gezocht, maar al snel was de zorg voor haar pasgeboren zoon het enige waar ze zich op wilde concentreren. Sven verdween uit haar gedachten. Hij zou geen onderdeel zijn van hun leven. Ze zou nooit meer zijn naam noemen, in geen enkel verhaal.

Maar, mocht de dag komen dat haar zoon vragen ging stellen, dan zou ze eenmalig zijn naam noemen en vertellen waar hij vandaan kwam, maar meer dan dat was hij niet waard, niet voor haar, maar ook niet voor haar zoon, Joppe.

De dagdromer van Bokkelswald

Een paar splinternieuwe gymschoenen van wit leer rende over de zanderige weg en lanceerde een paar kleine steentjes alsof ze achterna werden gezeten door de wind. Achter de nieuwe gympen vulde een stoffig spoor de blauwe lucht. De zon stond al lager dan een paar weken geleden om dit tijdstip maar hij straalde nog even krachtig.

Het was een warme dag geweest. Joppe voelde het T-shirt op zijn rug kleven en zijn halflange blonde haar op zijn voorhoofd plakken. Hij werd warm onthaald door de kleine Jente, die samen met Joppe blaffend het erf van hun huis op rende.

Hij gooide zijn schoeltas in de deuropening en stoof langs het open keukenraam waar hij schreeuwde, 'tot zo ma, ik ben om vijf uur weer terug, doe!' en vervolgde zijn weg richting het bos wat achter het huis lag. Het bos had een aanzienlijk formaat en omringde een groot deel van het dorp.

Zodra hij het bos zag opdoemen aan de horizon sprong er een glimlach op zijn bezwete gezicht wat nog vol met zomersproeten zat.

Hij volgde de zandweg langs het weiland van buurman Harm, Jente nog altijd aan zijn zijde. Hij zwaaide naar Harm en zijn kinderen Beer en Bess die net het erf van hun huis opliepen.

Niet lang daarna haakte Jente echter af omdat het bos nu wel erg dichtbij kwam.

Jente bleef achter terwijl Joppe doorrende. Hij keek nog even om en zwaaide naar haar voor het bos tussen hen in kwam te staan. 'Gek beest,' lachte hij hardop.

Voorheen nam hij haar wel mee het bos in maar sinds ze zo van streek raakte tijdens zijn avonturen was het een beter idee dat ze achterbleef.

Ze raakte toen elke keer zo in paniek.

Joppe had het idee dat ze van alles zag rondlopen wat hij blijkbaar niet kon zien. Dan blafte ze naar niets, gromde naar de bomen en tuurde soms minutenlang naar eekhoorns die rustig nootjes zaten te eten. Na vijf minuten bos wilde ze maar één ding, wegwezen.

Joppe begreep er niks van en vond het ook wel jammer, maar het was een apart hondje en dat hoorde nu eenmaal bij haar. Er zat dus niets anders op dan alleen op pad te gaan wat niet echt een probleem was voor Joppe, die was toch het liefst alleen tijdens zijn bosavonturen, dan kon hij lekker doen waar hij zelf zin in had.

Joppe Abel Johansson was altijd een rustige jongen die niet zo van voetbal hield, niet van computerspelletjes en ook niet van alles wat zijn klasgenootjes wel tof vonden.

Dat maakte hem een eenling op school, maar dat was altijd al zo geweest, voor zover hij het zich kon herinneren in ieder geval. Na schooltijd was er niet veel te beleven in Bokkelswald, vandaar de dagelijkse ontsnappingen het bos in. Dit was niet zo heel moeilijk omdat het een piepklein mini dorpje was. Het was op de kaart van Nederland niet eens aangegeven had hij nog niet zo lang geleden ontdekt tijdens topografie op school. Dat was voor hem het bewijs geweest dat hij echt in niemandsland woonde, iets wat hij al lang vermoedde. Als tweede bewijs hiervoor was er de hoofdstraat van het dorp met één bakker, één kapper, en een café waar hij natuurlijk nog niet mocht komen. Verder was er één bushalte. Die halte gebruikte Joppe dagelijks om naar school te gaan. Die school stond in

Slommerdam, een groter dorp dertig minuten verderop. Daar kwam hij dan ook net vandaan.

Het was een lange en saaie dag geweest. Twee uur lang geschiedenis van meester Plugge, een strenge, saaie man die spuugjes op je bureau lanceerde als hij iets te enthousiast vertelde. Daarom zat eigenlijk iedereen achter in de klas. De tafels bij zijn bureau waren altijd vrij, tenzij er een nieuwe leerling was, maar die wist wel beter na één lesuur. Daarna door naar wiskunde en Nederlands.

Als laatste uur had hij gym gehad van meester Roel, wat ook echt niet zijn favoriete les was. Dat lag niet aan de meester of aan gym zelf. Die vond hij beide leuk en was graag sportief bezig. Meester Roel was een lange man die net nieuw was op school. Hij had verteld zelf net klaar te zijn met school en dat dit zijn eerste baan was. Roel was tof en niet als de andere meesters en juffen vond Joppe.

Het aan en uitkleden bij gym vond Joppe helemaal niet prettig. Dan moest je je omkleden met je klasgenootjes erbij en dat gaf hem altijd de kriebels. Hij was onzeker over zijn lichaam, niet dat het gek was, meer omdat hij wat kleiner was dan de andere jongens.

Joppe was eigenlijk altijd en overal de kleinste en dat vond hij heel vervelend.

Zijn klasgenootjes waren voor het grootste deel langer en dat wilde Joppe ook graag zijn. Het enige voordeel wat hij zag van kleiner zijn was dat hij sneller, behendiger en bijzonder handig was tijdens de gymles. Waarschijnlijk werd hij daarom ook gepest. Hij was goed in gym en hij was een ukkepuk. Tijdens het omkleden was dit vaak onderwerp van gesprek. Joppe had echt wel door dat het vooral jaloezie was, maar het deed hem wel wat.

‘Hey, kleintje, dwergje, minimannetje of erwtje,’ zei Jan van Oorden dan, gevolgd door zijn twee onderdanen, Ewoud en Bolle Gijs van Es. De broers waren ook zeker geen lieverdjies. Ewout was lang, mager en pukkelig. Hij stond iedere dag bij de

fietsenstalling om eerstejaars in elkaar te meppen terwijl Gijs niet voor niets de bijnaam, Bolle Gijs had. Hij stonk, had korte stekels en probeerde van iedereen het lunchpakket te jatten. Ze waren beide etters en zorgde voor veel ongelukkige momenten in de aula.

Maar Jan van Oorden was toch wel de ergste en de leider van de bullebakken zoals Joppe ze noemde.

Hij was langer, sterker en had donkere wenkbrauwen en zijn zwarte haar altijd strak achterover gekamd. Joppe vond hem eruitzien als een jonge versie van Dracula. Jan was altijd de eerste die wat over Joppe te zeggen had.

Over zijn naam, zijn lange blonde haar, zijn lengte of het feit dat Joppe altijd vreemde verhalen vertelde over zijn avonturen in het bos. Dat paste volgens Jan alleen bij kleuterpraat, niet bij jongens van zijn leeftijd. Die waren stoer en speelden met houten pistolen.

Eigenlijk vonden al zijn klasgenootjes Joppe maar apart.

Joppe snapte ook wel dat ze hem vreemd vonden en dat vond hij helemaal niet zo erg.

Lekker rustig, precies zoals hij het graag had.

Joppe was verder niet onzeker of verlegen, nooit geweest. Hij deed zijn ding en het kon hem niet schelen wat een ander ervan vond. Toch was hij blij dat de gymles erop had gezeten en hij weer de bus in kon stappen naar Bokkelswald.

Het was geen topdag geweest, maar dat kon het nog wel worden natuurlijk.

Inmiddels was hij de rand van het bos in gerend, draaide zich om en bekeek de boerderij van een afstandje. Het lag er mooi bij zo met de velden eromheen. Hij zag dat Jente inmiddels al een andere activiteit had gevonden. Ze rende over het erf achter een paar kippen aan. Ze was ooit met hem uit het dorp mee naar huis komen lopen en Joppe wist niet waar ze vandaan kwam. Nadat niemand haar was komen halen mocht ze blijven van zijn moeder.

Haar naam werd Jente, een Noorse naam. Joppe had Noors altijd heel interessant gevonden. Dit had er natuurlijk mee te maken dat zijn vader uit Noorwegen kwam, maar ook omdat alles zo magisch klonk in het Noors. Hij had het woord 'tovenaar' eens opgezocht en las dat het 'Magiker' was in het Noors, dat klonk natuurlijk velen malen spannender dan in het Nederlands. Daarom had hij meteen het Noorse woord voor 'meisje' opgezocht op zijn computer. Het Noorse 'Jente' kwam tevoorschijn als vertaling, prachtig magisch en helemaal passend voor zijn kleine meisje en vanaf die dag waren ze onafscheidelijk geweest.

Nu was het echter tijd voor een mooie wandeling die zeer waarschijnlijk uitliep in een gevecht met de boze koning en zijn drie draken.

Joppe had in het bos altijd de mooiste dagdromen over rovers, ridders, draken en trollen. Het kon hem niet gek genoeg zijn eigenlijk. Vechten met reuzen en speuren naar elfjes, hij deed het allemaal. Het gebeurde daarom ook vaak dat hij op zijn buik onder een boom lag te turen naar aardmannetjes, kobolden en kabouters, of hele gesprekken voerde met de onzichtbare dwaallichten.

Zijn moeder was iets minder blij met zijn avonturen en had vaak voorgesteld dat hij vriendjes mee moest nemen naar het bos.

'Ga toch eens naar de buurkinderen toe, neem ze mee het bos in, ik weet zeker dat Beer en Bess dat heel leuk zouden vinden,' had ze gezegd.

Nou, dikke nooit niet dacht Joppe altijd. Hij had daar zo geen zin in, om met die twee op te trekken.

Dat had hij één keer gedaan en dat beviel hem niks niet, veel te saai die twee krullenbollen.

Het was woensdagmiddag en de zomer liep op zijn eind aan de kleuren van de bladeren boven hem te zien. Ze gingen al meer naar geel en rood dan dat ze groen waren. Joppe was elf jaar maar noemde het zelf altijd bijna twaalf, ook al wist hij dat het

nog negen maanden zou duren voor hij jarig was. Hij was behoorlijk gegroeid deze zomer, wat hij goed kon merken aan zijn kleding, en was hier bijzonder blij mee.

Hij had zijn favoriete spijkerbroek aan die kapot was aan alle kanten en een wit T-shirt die in beide gevallen een maatje te klein waren geworden. Eigenlijk was al zijn kleding te klein nu, maar zijn moeder had geen haast om nieuwe te kopen met hem. Ze vond dat Joppe veel te snel groeide op het moment. Na de zomer zouden ze gaan kijken naar nieuwe kleding.

Koud was het niet maar elke keer als zijn arm omhoogging om in gedachte te vechten met een draak, trol of tovenaars voelde hij de koele wind rond zijn buik zweven, maar het kon Joppe niks schelen. Hij vond het eigenlijk alleen maar fijn.

Te kleine kleding was een teken van groei, en dat was goed omdat hij dan snel net zo lang en cool als Meester Roel zou zijn. Hij slenterde verder door het bos dromend over een grote draak die Bokkelswald en haar inwoners bedreigde.

De draak was gigantisch, groen, met rode ogen en een vuurspuwende grote bek.

Joppe keek even naar de tijd op zijn horloge. Kwart over drie. Joppe had een wit horloge met achter de twee rode wijzers een brullende grote groene draak. Hij was heel zuinig op zijn horloge want hij had het gekregen van zijn moeder toen hij een paar keer veel te laat thuis was gekomen. Ze was heel boos en ongerust geweest dat hij zo vreselijk laat thuis was gekomen. Joppe begreep hier niets van. Ze moest toch snappen dat hij net met drie draken had gevochten en na een geweldig gevecht van wel drie uur waren de draken gevlucht naar het magische land wat Joppe ook ooit zou vinden. Maar zijn moeder wilde er niets van weten.

‘Je bent voortaan om vijf uur thuis, geen uitzonderingen en geen smoesjes, je houdt je horloge maar in de gaten.’

Nou, wat kon hij anders dan gehoorzamen.

Inmiddels was Joppe al aardig diep het bos in getrokken en was de draak die volgens hem de inwoners van het dorp bedreigde